

**Циљн
блонд**
шпијунеса на леду

ЦИЛ МАРШАЛ

Превела Марија Божић

alnari
PUBLISHING

Београд, 2012.

*За Кели и Цејн, јер су биле крај мене
од самој њочейка... Недосћајете ми, људи...*

ОСМОТРИ ПЛАН

Џејни Браун се пробудила истога часа кад је чула тупи звук пакета који је ударио о под. Склонила је своју мишју косу с лица и искочила из кревета. Пакети који ударају о под значили су једну једину ствар – поруку од њеног оца. Наравно, понекад се дешавало да се разочара кад се испостави да је пакет заправо нешто што је њена мама наручила из својих каталога, али Џејни је сад већ имала довољно развијен инстинкт да погоди када се нешто закувава. Била је сигурна да се радило о једном од тих тренутака.

Прошло је само неколико месеци откако је обична Џејни Браун открила да је она заправо Џејн Блонд, сензационална шпијунеса, али до сада се већ истински привикла на ту улогу. Њене направице (СПИ тричарије, за Плавојку и њене пријатеље) углавном су је спасавале из невоље – осим када би је баш увалили у њу. Пријатељи шпијуни из организације њеног оца, СПИ – Соломонова полинаузована истраживања – формирали су чврсто повезану групу: ту је њена Мама Џи, њена живахна и прилично *необична* менторка, Хејлови, директорка госпођа Халидеј и њен син (Џејнин најбољи друг) Алфи, шпијунски мачор Трабл;

Меди шпијунска овца; и одскора Берт, бивши фармер-овчар из Аустралије, који је постао шпијунски регрут.

А ту је и убедљиво најбоље откриће: њен отац није мртав, у шта је веровала током свих својих пре-шпијунских дана, већ је он у ствари суперСПИ Боз Бриљантни Браун, главни у СПИју и способан да промени свој идентитет уз помоћ сопствених чудесних научних открића. Џејни никад није знала да ли ће се појавити као Боз, његов алтер его Соломон Браун или пак изузетни бизнисмен Ејб Роуниган. Ипак, оно што је Џејни засигурно знала јесте то да је њен тата увек када би јој послао пакет, обавезно имао тајну, шпијунску сврху.

Стуштила се низа степенице још увек у пиџами, усмеривши се на отирач. Као што је и очекивала, ту је затекла пљоснату картонску кутију. Била је адресирана на Џејни Браун, а на омоту се налазио лого *Солових сладолега*, фабрике из Шкотске. *Солови сладоледи* били су још један од послова које је њен отац водио како би прикрио своје шпијунске активности, заједно са Ејбовим и Џининим *Клин машинама*, које је држао заједно с њеном мајком. Насмејано округло лице Сола, творца лизалица, блистало је изнад речи: *Обавезно купите Солове сладолеге!*

Џејнина мама је провирила из кухиње, држећи шољу чаја у руци. „Претпоставила сам да је то за тебе, будући да ионако само ти добијаш занимљиве пошиљке.“

Џин Браун изви обрву и погледа своју ћерку, а Џејни је одједном у њој препознала ону суперСПИ каква је некада била. Недавно је Ђина Беларина повратила свој пређашњи сјај на неколико кратких тренутака и борила се уз свог мужа, за кога је дотад веровала да је мртав. Међутим, сва сећања на то, и све друге шпијунске догађаје, беху потпуно избрисана из Џининог ума, и она се поново претворила у

Џин Браун, која води *Клин-Џин* сервис за чишћење и *Ејб и Џин-Клин* машине.

„Чини ми се да је од... ујка Сола“, рекла је Џејни, пажљиво скидајући заштитну фолију са ивица. Никад није знала да ли ће се порука налазити у пакету или ће бити део самог омота. Из пакета је склизнуо тежак стаклени рам за слике и пао јој на босо стопало. „Ух! То је баш хладно! Надам се да га нисам разбила.“

Са зебњом је подигла рам. „О, па то је пингвин“, изненадила се.

Џин Браун јој је вирила преко рамена. „Увек ти шаље тако чудне поклоне. Зашто би, забога, желела слику пингвина? Можда бисмо могле да је извадимо и искористимо рам за нешто корисније.“

Посегнула је да узме фотографију од своје ћерке, али ју је Џејни чврсто привила на груди. „Не! Не, баш ми се допадају пингвини. Овај, учили смо о њима у школи, тако да је ово супер.“

Џин је збуњено накривила главу, али се баш у том моменту зачуло куцање на вратима. Захвална што може да прекине разговор, Џејни широм отвори врата и затече тамо свог пријатеља и колегу шпијуна, Алфија Халидеја, који је такође стезао већ познати браон пакет.

„Види“, рече, тресући пакет све док му идентичан стаклени рам није склизнуо у испружену шаку. У том тренутку угледао је госпођу Браун иза Џејни и зацрвенео се до корена своје кестењасте косе. Како ли ће овога пута објаснити ситуацију? „Овај, добро јутро, госпођо Браун. Спремате се за посао?“

„Данас је субота“, каза Џин Браун. „Чак и радници у сервису за чишћење имају слободан дан понекад, знаш.

Него, није ли то необично? Џејни је примила потпуно исти пакет од свог ујака. Да ли ти познајеш Соломона Брауна?“

„Ја... не. Не, не познајем га. Али ја... купујем много сладоледа. Обожавам их. То су ми омиљени слаткиши“, замуцкивао је Алфи.

Џејни му прискочи у помоћ. „Претпостављам да у бази имају твоје податке због... због...“

„... због оног такмичења у ком сам учествовао.“ Алфи поче да клима главом с прилично ентузијазма. „Тако је. Главна награда је била бесплатни сладоледи целе године.“

„Значи, ујка Сол мора да је послао ову слику многим“, додаде Џејни. „Не само мени.“

Неповерљиво сузивши очи, Џин Браун је преко руба шоље гледала у једно, па у друго. „Па, тако нешто личи на њега“, напокон каза. „Рекламирање, претпостављам. Битна је продаја, зар не? Чак има и знак на омоту. Жао ми је, Џејни.“ Загрлила ју је. „Мислила сам да ти је овај пут можда послао нешто посебно, само за тебе. Не неку бесплатну глупост да би те намамио да купујеш његове производе.“

Али Џејни је знала да је добила нешто заиста посебно. „Не смета ми“, рекла је, ћушнувши пакет у торбу која је стајала наслоњена уза зид. „Вероватно је у току нека промотивна акција, или тако нешто. Алфи, можда бисмо могли да одемо до супермаркета и распитамо се?“

Алфи је слегнуо раменима, делујући помало изнервирано зато што је Џејни схватила нешто пре њега. То се често дешавало. „Имам још сат времена до фудбала“, рекао је зловољно.

„Сјајно!“ Баш кад је Џејни кренула да искорачи напоље, мајка ју је зграбила за руку.

„Две ствари, драга моја. Прво, још увек си у пиџами. И друго, ако већ идеш у куповину, могла би да узмеш неколико

ситница.“ Почела је да копа по торби. „Мало брија, крекере и грожђе, и тортиља-чипс са умаком. Мислим да ће то бити довољно.“

„У реду“, рече Џејни, помало збуњена. Није звучало као њихова уобичајена суботња чајанка, али можда се мами смучило кување (ионако јој је лоше ишло), па је решила да убудуће пређу на готову храну.

„Педесет шест минута до фудбала.“ Алфи је показивао на сат, па се Џејни за тили час створила назад у фармеркама, мајици с кратким рукавима и џемперу на копчање.

Одвезли су се до супермаркета на Алфијевом СПИциклу, тако што је Џејни седела на седишту, стежући оба пакета, а Алфи стајао на педалама и окретао их. Ишли су необичним, кривудавим путем кроз уличице и сокаке како би избегли да их виде не-шпијуни. СПИцикл се држао поносно усправно док их је Алфи витлао по кривинама, тротоарима и преко понеке ограде – прво уз ограду, па низ њу. За само неколико минута стигли су до *Пик-енд-сејва* и устремили се ка делу са залеђеним посланицама.

„*Wol*, домаћа марка, *vienta...* Где су *Солови слаголеги?*“, упита Алфи, нестрпљиво корачајући дуж реда. „Зашто једноставно не може да нас позове телефоном и пренесе нам поруку као сав нормалан свет?“

„Зато што онда не бисмо били шпијуни“, одговорила је Џејни, док су је прожимали посебни трнци као и сваки пут када би се сетила да она није само Џејни Браун, ученица и послушна ћерка, већ и Џејн Блонд, фантастична шпијунеса на обуци. „Ево их. Тражи неку са пингвином.“

Положивши пакет поврх осталих сладоледа, Џејни и Алфи нагнули су се над замрзивач и почели да претресају

производе за ознаком *Солови сладоледи*. Само неколико часака касније, осећали су се као да им се дах лепи за образе, а руке су их болеле од хладноће.

„Волео бих да ми је ту моја специјална рукавица за дечаке“, рече Алфи, мислећи на рукавицу коју је носио када би прошао кроз вуш и постао шпијун Ал Хејло. Шпијунски туш трансформише све што се налази у њему, заједно са разним справицама и, повремено, одећом у складу са мисијом.

Џејни је такође пожелела своју рукавицу за девојчице. „Отпадају ми прсти“, жалио се Алфи. „Чекај, да ли стварно мислиш да је оставио поруку на сладоледу у локалном *Пик-енд-сејву*? Било ко би могао да узме тај сладолед и однесе га.“

Џејни је застала, трљајући руке. „Имаш право. Неки балавац би могао јести наше информације управо сада. Сол не би ризиковао тако нешто. Шта би то онда могло бити?“

Један намргођени радник у супермаркету устремио се на њих. „Шта то радите? Требаће ми читава вечност да их вратим поново у одговарајуће кутије! Само изаберите неки и бришите одавде.“

„У ствари, предомислили смо се, нећемо сладолед“, рече Џејни. „Извините.“

Мали шпијуни смотано су покушали да среде неред који су направили, а онда су узели своје пакете и отрчали. Џејни се укопала у месту поред сирева. „Боље је да најпре узем ствари за маму, па онда можемо да покушамо негде другде.“

„Ја немам времена“, одговори Алфи. „Фудбал ми почиње за петнаест минута.“

„Па, шта ти је важније“, упита Џејни нестрпљиво, али већ је знала какав ће бити одговор. Када су били у мисији, Алфи је био милион посто усредсређен. Међутим, сада, када нису баш далеко одмакли у истраживању, претпостављала

је да му фудбалски терен делује врло примамљиво. „О, добро. Прошетаћу назад до куће.“

Џејни је безвољно лутала по супермаркету, тражећи ствари са списка за куповину. Јутро није било баш тако узбудљиво и успешно као што се надала. Осим тога, ујка Солов пакет је постао ледено хладан зато што су га оставили поврх сладоледа, толико хладан да јој је пецкао кожу кроз мајицу. Застала је и спустила га у корпу међу сир и крекере.

Када је рам мало провирио из пакета, поново је погледала пингвина. Можда би требало да тражи на неком другом месту. Бисквити за пингвине? Или можда риба коју пингвини једу? Била је то нека врста загонетке, а она је иначе одлична у одгонетању. У том тренутку погледала је пажљивије у простор изнад пингвинове главе. Урезан у стакло, налазио се сићушан низ усправних линија, попут поломљене ограде, са редом мајушних бројева испод. Видела је тако нешто раније, сасвим сигурно. Нешто у вези са математиком у школи? Не. Ближе кући. Низ линија. Серија бројева која би могла бити *код*. Када мало боље размисли, па сасвим је очигледно. „Оне стварчице које стављају на производе због скенирања. *Бар код!*“ схватила је Џејни. Како то раније није видела?

Већ је узела све што јој је било потребно, тако да је пожурила ка каси и стала у ред, нервозно цупкајући са једне ноге на другу. Коначно је стигла на ред и изручила садржај корпе на траку, држећи рам са сликом пингвина испод џемпера како га не би видели.

„Ваш рачун је седамнаест долара и седамдесет пет центи“, рекла је продавачица.

Савршено. Копајући по џепу, Џејни је пронашла две новчанице и прегршт новчића, и добацила их продавачици.

Као што се и надала, неколико новчића спало је с друге стране траке и нестало испод продавачицине столице. Гласно уздишући, жена се искобељала из столице и почела да скупља новчиће са пода.

Имала је само делић секунде. Џејни рашири џемпер и провуче руку испод скенера. Ништа. Поновила је исти покрет, питајући се шта човек у реду иза ње мисли о томе што маше својом руком у розе рукаву попут слепог миша. И даље ништа. Жена је почела да се усправља и да се окреће, и Џејни је схватила да јој време истиче. Левом руком је зграбила ивицу рама, пронашла је *бар код* и поставила га директно испред скенера. Зачуо се слабашан писак, и Џејни је задржала дах када је угледала како слова и слике испуњавају мали стаклени екран у средишту рама.

„Пројекат за школу“, рекла је човеку иза себе, ћушнувши рам чврсто испод џемпера док је узимала кесу са купљеним стварима. Жалећи што нема своје брзинске подлоге, отрчала је кући, односно кући одмах до њене. Оно што јој је сада требало, била је шпијунска лабораторија Маме Џи.

ЛЕДЕНЕ ПОЗИВНИЦЕ

„Јеси ли некад чула за СПИ камп?“, упитала је Џејни узбуђено.

Мама Џи је одмахнула главом док је Џејни зурила, очарана, у слике које су се појављивале на стакленом раму, сада пројектоване на огромни бели фрижидер Маме Џи. Неколико шпијуна на обуци јурцало је на брзинским подлогама по полигону са препрекама, служећи се свакаквим СПИ направицама како би победили други тим и први стигли до циља. Било је ту специјалних рукавица за дечацике и за девојчице, уСПИњача (дугачки конопац који увлачи чврстим чекрком), СПИдера, који изгледају као жвака, али су заправо СПИ директна енергетска допуна и служе за снабдевање кисеоником под водом, али и неколико нових које Џејни никада пре није видела. Деловало је забавно, као играоница с ласерима, само са стварним шпијунским оружјем. Изнад тог призора налазило се неколико редака исписаних китњастим словима циклума боје:

Честитам вам на дешифровању ваше личне позивнице у СПИ камп. Ваш СПИ:ДИ ће примити УснаСПИК са детаљима. Видимо се ускоро!

„Да ли си и ти ишла тамо кад си била шпијунеса?“ упита Џејни своју СПИ:ДИ – свог СПИ дечјег инструктора.

„Никако, Плавојко.“ Мама Џи слегну раменима. „СПИ камп је нешто ново. Твој тата мора да га је управо смислио – можда да би се зближио с тобом.“

Нешто је затреперило у Џејни и она се насмешила, поново погледавши у покретне слике. Досад се неколико пута срела са оцем, током различитих мисија; не би је превише изненадило уколико би се претпоставка Маме Џи показала тачном. А њој је било веома драго што је могла да му пружи подршку – да укорачи у вуш, трансформише се из обичне девојчице Џејни Браун и помогне свом оцу да се одбрани од зликоваца.

Глас Ејба Роунинга, који је допирао из звучника постављених са обеју страна фрижидера, искривљених у облику тостера и микроталасне пећнице, сада је указивао на различите садржаје СПИ кампа. „Када савладате све јединице, постаћете потпуно зрели чланови СПИ академије, што вам дозвољава да себе називате шпијунима. Мислим да ће вам бити врло забавно и врло инспиративно. Лично сам одабрао координаторе и све студенте и њихове СПИ:ДИје, а можете да поведете и свог шпијунског кућног љубимца, уколико га имате.“

„Све?“ зачуди се Џејни. „Шта мислиш колико ће нас бити?“

Мама Џи није деловала ни приближно тако узбуђено као Џејни. „Он се шали, зар не? СПИ:ДИ?! Ја? Поново на обуци? Не треба ми освежење, осим ако се не ради о оном слатком које се пакује у флашице.“

„Мама Џи, биће нам забавно! Упознаћемо друге шпијуне и шпијунесе, добити најновије СПИ справнице, испробати нове технологије...“

„О да, и шта још?“ Мама Џи је ставила прст са златно налакираним ноктом преко напућених усана. „Знам! Видећемо твог оца поново!“, рече заједљиво. Тачно је знала зашто је Џејни тако одушевљена одласком.

„Мислиш ли да ће и он бити тамо?“, упита Џејни, помало без даха због суспрегнуте наде.

„Твој отац“, одговори Мама Џи, гурајући питу са месом и кромпиром у микроталасну пећницу, „загонетка је за све нас. Само он зна када ће се опет појавити и у чијем облику. И то је сјајно“, додаде строго.

Џејни је избегавала да се сусретне са њеним погледом. Било је ситуација када би мало пребрзо помислила да би неко можда могао бити њен отац – не схватајући да је Ејб Роуниган заправо „поново Браун“ и њен прави отац, на пример, али прихватајући безусловно помало чудњикаву верзију Ејба, за коју се испоставило да је Коперникус, заклети непријатељ и врховни господар зла, који се претварао да је њен отац у лажној копији његовог тела. Мама Џи још увек није могла да јој потпуно опрости за то. „Ја... овај... само ћу да скокнем да позovem Алфија – да му кажем за *бар код* и све остало.“

Пита, која је заклањала лице Маме Џи, покренула се горе-доле и Џејни се спустила с високе столице испред компјутера у шпијунској лабораторији, звизнула Траблу, шпијунском мачору, и клизнула на свом АСПИК-у (аеронаутичком СПИ конвертору) кроз тунел који је повезивао камин у шпијунској лабораторији са њеном собом – сасвим обичном собом у кући поред.

„Алфи“, узвикнула је чим је он подигао слушалицу, „погледај фотографију са пингвином! На њој се налази *бар код*.“

„Па, погледао бих, али рам се некако... истопио.“

„Молим?“

Алфи је уздахнуо. „Истопио се. Остала је само фотографија пингвина, мало мокра.“

„Али мој се није истопио. Зашто би твој?“

„Не знам. Мада, можда зато што...“ Звучало је као да се помало снебива. „Ове седмице сам ја задужен да перем опрему. Ставио сам га у торбу заједно са свим оним мокрим стварима после утакмице.“

Џејни је помислила на сву ту знојаву одећу и решила да не пита ништа више. „Значи, мора да су направљени од леда а не од стакла. То би објаснило зашто су тако хладни и због чега се *код* појавио тек кад смо их ставили у замрзивач.“

„Па, очигледно...“ Уопште није било очигледно, али Алфи није желео да јој препусти заслугу за решавање свега. „А због чега се истопио? Направљени су тако да се самоуниште после одређеног времена, а он је употребио стега-нографију. Мудро“, рекао је са одобравањем.

„Употребио је стега... шта?“

Џејни је скоро могла да чује Алфијево шепурење. „То је уметност скривања порука. Стари Грци су то радили тако што би обријали неком несрећнику главу, истетовирали поруку и сачекали да му коса поново порасте. Онда би прималац видео поруку тако што би му опет обријао главу. Немој ми рећи да то ниси знала?“

У том тренутку, зачула је некакво комешање на другом крају жице и одједном је до ње допро глас Алфијеве мајке, госпође Халидеј. „Џејни, ја сам му управо испричала о стеганографији. Немој да му дозволиш да изиграва

паметњаковића, нарочито пошто заборавља да те пита најважнију ствар: како гласи порука?“

„То је позивница за СПИ камп.“

„И мама ће те пустити да идеш?“

„О, не!“

Било је то добро питање. Нема шансе да би Клин Џин поверовала у причу о шпијунском кампу, а још мање је било вероватно да ће пустити Џејни да тамо оде.

„Без бриге“, рекла је госпођа Халидеј. „Телефонираћу твојој мами и рећи ћу јој да идемо на седам дана на неку интензивну радионицу за надарену децу, или тако нешто.“

Џејни се нацерила. Мама ју је обожавала, али тешко да би и за тренутак поверовала да је надарена, осим, наравно, ако јој то не би рекао неко утицајан – неко попут Алфијеве маме, суперСПИ Мејси Хејло, директорке Џејнине школе. „Сјајно.“

И биће сјајно, осећала је то. Сви Џејнини шпијунски инстинкти су се узбудили и једва је чекала да оде у СПИ камп, да учи нове ствари, упозна нове шпијуне, и – надала се – да се зближи са својим оцем. То је била шанса коју једноставно није смела да пропусти. Алфи је отео слушалицу од маме. „Покупићемо те ујутру. СПИ камп – јупии!“ Утом је линија замрла.

Џејни је одлутала у дневну собу. Њена мама је седела на поду, налик на острво у океану докумената, методично се пробијајући кроз рачуне малог ланца компанија којим је управљала. „Душо“, одсутно је рекла, „да ли би ми направила шољу чаја? Мозак ми не функционише како треба. Сигурна сам да овај коначни обрачун није тачан.“

Џејни је погледала у своју разумну мајку, која је радила разумне ствари на дигитрону, и запитала се како је могла

потпуно да заборави како то изгледа бити шпијун. „Нема довољно новца?“

„Не“, рече Џин, тресући дигитрон као да ће га тиме натерати да покаже другачије цифре. „Не, управо супротно. Превише. Мислим, ако је ова стварчица у праву, зарадили смо више новца него што сам икада могла да замислим. Мислим да бисмо могли да будемо... па, прилично богати.“

„Мама, то је фантастично!“, обрадова се Џејни, грлећи је. „Тако си напорно радила. А то значи да можемо купити гомиле и гомиле пице!“ Петком је било њихово специјално вече – пица и ди-ви-ди, разбашкариле би се у меканим папучама и сав умор пређашњих дана спао би са њих попут старог капута.

Џин се насмешила, помало збуњено. „Претпостављам да је тако. И претпостављам да... па, ако рачуновођа каже да је све ово тачно, можемо свашта да радимо. Да се преселимо у већу кућу! Замисли, Џејни, могла бих да имам праву канцеларију у кући, а ти би понекад могла да позовеш другаре да преспавају!“

Џејни је брзо размишљала. Ако се оне преселе, Мама Џи ће такође морати да се пресели, тако да јој шпијунска лабораторија и даље буде близу. „Али ја волим ову кућу. У сваком случају, ова адреса је на свим твојим пословним документима.“ Као доказ, подигла је један папир на ком се налазио Ејб и Џин амблем.

„То је тачно“, рече Џин. „Па, можда не морамо да се селимо, али могле бисмо да одемо на неки прави одмор ове године! Позваћу неке туристичке агенције да видим шта нуде. Хајде да отпутујемо негде!“

Мама је деловала толико одушевљено и узбуђено да је Џејни заболело срце када је zazвонио телефон. Џин није ни сумњала да ће ускоро открити да, поред тога што је богата,

одједном има и надарено дете, које одлази у специјални камп следећег јутра. Без ње.

Џејни је уздахнула и отишла у кухињу. Напокон је било време за шољицу чаја.

Мама дође за њом, делујући помало снужено.

„Никада нећеш претпоставити ко је то био, Џејни. Госпођа Халидеј каже да си позвана у специјални интензивни камп за надарену децу. Мисли да ћеш се одлично снаћи и да ћеш можда добити и ону стипендију за Евердин. Нисам имала појма...“

„... да сам надарена? Па и нисам стварно. Само ми добро иде математика.“

Мама је жустро одмахнула главом. „Не, одувек сам знала да си посебна, Џејни. Само нисам имала појма како брзо растеш. Идеш на целу седмицу без мене. Тако сам поносна на тебе, душо.“

Џејн није сматрала да је то погодна прилика да каже својој мајци како је и раније била толико одсутна; само је Џин била у друштву Џејни-клона и није примећивала да јој је ћерка на мисији.

Џејни се сетила да би требало да је изненађена. „Вау! Идем на седам дана? Стално ћу те звати. И вратићу се пре него што и приметиш да ме нема.“

„Заправо, душо“, рече Џин ужурбано, „вероватно ћу свакако бити заузета. Знаш, ти ћеш све више и више да се осамостаљујеш, тако да сам схватила како је дошло време да се мало више крећем. Почећу, па, знаш, да излазим, претпостављам да се то тако зове.“

Џејнина доња вилица је скоро ударила у под. Џин не би могла! То није у реду! Њена мама је... па, стара. Престара за излажење. И не само да се Џејни навикла да има маму само за себе, већ је знала и нешто што њена мама није – да је муж

Џин Браун жив и здрав, и да жуди да поново буду на окупу као породица.

„Па“, успела је да изусти кроз стегнуто грло после неколико тренутака непријатне тишине, „за то би могла да сачекаш да се ја вратим, зар не?“

Мама ју је погледала искоса, поново. „Хм. Па, Џој са посла је врло расположена да ми се придружи. Сутра долази на ручак па ћемо да направимо, знаш, план за напад. Мислиле смо да пробамо да упознамо некога преко агенције за упознавање.“

Џејни је поново остала забезекнута. Значи, зато јој требају фини сир и грицкалице! Осећала се као да је управо платила за своју сахрану. И шта је, за име света, састајање преко агенције? Џин је деловала прилично срећно сама тако дуго, али сада је што брже желела да нађе некога. Што је још горе, њен тата је у том СПИ кампу. Не само да је морала да спасава њега од свега што би га снашло, сада се чинило као да треба да спасава и мајку.

И први пут схватила је да, колико год је тешко бити шпијун, бити ћерка такође носи одређена искушења. Уграбивши шаку грожђа које је тако пажљиво одабрала, измарширала је из кухиње и упутила се ка шпијунској лабораторији. Тамо је бар знала на чему је.